

PROGRAMA DE MÀ

Ensemble Artaserse & Philippe Jaroussky —*Alcina* de Händel

Palau Òpera

Diumenge, 9 de novembre de 2025 – 17.30 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

AENOR
GESTIÓN
AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

**Barcelona
Capital Cultural
i Científica**

Programa

Kathryn Lewek, *soprano* – Alcina

Lauranne Oliva, *soprano* – Morgana

Carlo Vistoli, *contratenor* – Ruggiero

Zachary Wilder, *tenor* – Oronte

Nicolas Brooymans, *baix* – Melisso

Katarina Bradić, *mezzosoprano* – Bradamante

Ensemble Artaserse

Philippe Jaroussky, *director*

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

Alcina (drama musical en tres actes, versió concert)

Llibret de Riccardo Broschi (1698-1756), basat en el poema èpic

Orlando Furioso de Ludovico Ariosto (1474-1516)

OBERTURA

ACTE I

Ària de MORGANA: “O s’apre al riso...”

Aria d’ALCINA: “Di, cor mio, quanto t'amai...”

Ària de RUGGIERO: “Di te mi rido, semplice stolto.”

Ària de BRADAMANTE: “E gelosia...”

Ària d’ORONTE: “Semplicetto! a donna credi?...”

Ària d’ALCINA: “Si: son quella....”

Ària de RUGGIERO: “La boccaca vaga...”

Ària de ALCINA: “Tornami a vagheggiar...”

ACTE II

Arioso de RUGGIERO: “Col celarvi...”

Arioso de RUGGIERO: “Qual portento...”

Ària de MELISSO: “Pensa a chi geme d’amor piagata...”

Ària de BRADAMANTE: “Vorrei vendicarmi...”

Ària de RUGGIERO: “Mi lusinga il dolce affetto...”

Ària de MORGANA: “Ama, sospira...”

Ària de ALCINA: “Ah! mio cor!...”

PAUSA

Ària d’ORONTE: “È un folle, è un vile affetto...”

Recitatiu i ària d’ALCINA: “Ah! Ruggiero crudel ... Ombre pallide”

ACTE III

SIMFONIA

Ària de MORGANA: “Credete al mio dolore...”

Ària d’ORONTE: “Un momento di contento...”

Ària d’ALCINA: “Ma quando tornerai...”

Ària de RUGGIERO: “Sta nell’Ircana pietrosa tanta tigre”

Ària de BRADAMANTE: “All’ alma fedel...”

Ària d’ALCINA: “Mi restano le lagrime...”

Trio d’ALCINA, RUGGIERO i BRADAMANTE: “Non è amor, nè gelosia...”

COR: “Dall’ orror di notte cieca...”

BALL

COR: “Fortunato è questo giorno”

Durada del concert:

Primera part, 105 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 60 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #antiga

Palau de la Música Catalana

Palau Òpera

Dimecres, 15.10.25

Il Mitridate Eupatore
de Scarlatti

Diumenge, 09.11.25

Alcina de Händel

Dimarts, 25.11.25

Orfeo ed Euridice
de Gluck

Diumenge, 15.02.26

Giulio Cesare de Händel

Palau Grans Veus

Dijous, 13.11.25

Benjamin Appl
& James Bailleau

Dimarts, 10.03.26

Julia Lezhneva
& Il Giardino Armonico

Dilluns, 13.04.26

Piotr Beczala
& Sarah Tysman

Dimarts, 21.04.26

Sondra Radvanovsky
& Anthony Manoli

Dilluns, 11.05.26

Xavier Sabata & Le
Concert de l'Hostel Dieu

Dilluns, 01.06.26

Julia Kleiter
& Julius Drake

Més informació i venda d'entrades a palaumusica.cat

Poema

Mesures

que els pantans són quasi buits
que no plou amb constància suficient
que no hi ha prou aigua de reserva
i que les previsions tampoc no apunten canvis
—diuen avui com deien ahir a la ràdio

i jo que quan ho escolto penso en tu
en tots aquests diluvis que provoques

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Argument

Pròleg

L'argument de l'òpera ve inspirat pel poema *Orlando furioso*. El valent cavaller Ruggiero està destinat a una vida curta però plena de glòria i un mag benevolent sempre el rescata dels braços de la seva estimada, Bradamante. Però Bradamante no és de les que accepten que el seu amor desaparegui constantment, així que passa gran part del poema vestida amb armadura buscant-lo. Just abans que comenci l'òpera, ella l'ha rescatat d'un castell encantat, però el seu cavall volador, un hipogrif, s'enamora de Ruggiero i se l'endú amb ell volant. Acaben aterrant en una illa enmig de l'oceà, on l'hipogrif comença a menjar fulles d'un arbust que... parla! L'arbust explica que abans era un cavaller viu, i que l'illa és de les germanes bruixes Alcina i Morgana. Alcina és una dona preciosa que sedueix tots els cavallers que arriben a l'illa, però ràpidament se'n cansa i els transforma en pedres, animals, plantes o el que li vingui de gust. Tot i les advertències d'Astolfo, Ruggiero s'acosta a la bruixa i cau sota el seu encant.

Acte I

Bradamante, enamorada de Ruggiero, el busca i arriba a l'illa amb Melisso, el vell tutor de Ruggiero. Vestida amb armadura, sembla un jove i fa que la coneguin com a Ricciardo, el seu suposat germà. Ella i Melisso posseeixen un anell màgic que permet al portador veure a través de la il·lusió, i planegen utilitzar-lo per trencar els encanteris d'Alcina i alliberar els seus captius.

La primera persona que troben és Morgana, amb prou feines humana i sense entendre l'amor veritable. Ella abandona el seu amant Oronte per fixar-se en el bell "Ricciardo". Morgana els porta a la cort d'Alcina, on Bradamante descobreix que Ruggiero està completament enamorat d'Alcina i ha oblidat la seva vida anterior.

Oronte s'adona de l'interès de Morgana per "Ricciardo" i el desafia a un duel, però Morgana atura la lluita. Oronte, de mal humor, l'enfronta a Ruggiero. Explicant-li com tracta Alcina els seus antics amants i que ara sembla enamorada del nouvingut Ricciardo. Ruggiero s'escandalitza i ataca Alcina amb gelosia i empitjora la situació quan entra "Ricciardo" fingint admiració per Alcina. Aquest calma Ruggiero, però

Bradamante (“Ricciardo”) es disgusta tant que revela la seva veritable identitat a Ruggiero. Melisso la contradiu ràpidament, i així deixa Ruggiero confós.

Alcina explica a Morgana que vol transformar “Ricciardo” en un animal per demostrar l’amor que té a Ruggiero. Morgana demana a ”Ricciardo” que marxi, però aquest prefereix quedar-se perquè estima algú altre. Morgana pensa que aquesta altra persona és ella mateixa, i l’acte acaba amb la seva ària triomfant “Tornami a vagheggiar”.

Acte II

Melisso fa que Ruggiero recuperi la raó gràcies a l’anell màgic. Ara veu l’illa tal com és: un desert ple de monstres. Horroritzat, s’adona que ha de marxar i canta la famosa ària “Verdi prati”; reconeix que, encara que l’illa i Alcina siguin il·lusions, la seva bellesa el perseguirà tota la vida.

Melisso adverteix a Ruggiero que no pot marxar; Alcina encara té un poder immens i hauria de cobrir la seva fugida dient-li que vol anar a caçar. Ruggiero hi està d’acord, però completament desconcertat per la màgia i la il·lusió que l’envolta, es nega a creure els seus ulls quan veu Bradamante com és realment i pensa que podria ser una altra il·lusió d’Alcina. Bradamante està desesperada, igual que Alcina. Aquesta, convencuda que Ruggiero l’ha oblidat, entra per transformar “Ricciardo” en un animal, però Ruggiero aconsegueix calmar-la i li demostra que no necessita proves del seu amor. És en aquest moment quan el públic s’adona que Alcina estima de debò Ruggiero; des d’ara fins al final de l’òpera, és representada amb simpatia.

Oronte s’adona que hi ha alguna connexió entre “Ricciardo”, Melisso i Ruggiero, i Morgana i Alcina descobreixen que les enganyen. Criden “Ah! mio cor! schernito sei!” (Ah, cor meu, ets escarnit!), però ja és massa tard: els poders d’Alcina depenen de la il·lusió, i l’amor veritable ha trencat la seva màgia. Quan l’acte acaba, Alcina intenta cridar els esperits malignes per evitar que Ruggiero la deixi, però la seva màgia li falla.

Acte III

Morgana i Oronte intenten arreglar la seva relació; ella torna a ell, però ell la rebutja, tot i que després admet que encara l’estima. Ruggiero torna al seu estatus

heroic adequat i canta una ària acompanyada de trompes altes; i Alcina canta una ària desolada en la qual anhela l'oblit.

Bradamante i Ruggiero decideixen destruir la font de la màgia d'Alcina, normalment representada per una urna. Alcina els suplica, però Ruggiero n'ignora les peticions i trenca l'urna. Amb això, tot es destrueix i alhora es restaura: el palau màgic cau, Alcina i Morgana desapareixen sota terra, però tots els antics amants transformats tornen a ser com eren. Tots els humans canten el seu alleujament i alegria, alhora que Alcina queda oblidada.

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Georg Friedrich Händel (Halle, antic Sacre Imperi Romanogermànic, 1685-Londres, 1759). Compositor alemany, nacionalitzat britànic, va ser un dels músics més coneguts del Barroc. Va escriure òperes, oratoris i música instrumental i sacra. El seu estil combina la tradició alemanya, l'òpera italiana i la música coral anglesa.

Ensemble Artaserse (fundat a París, 2002). Els orígens del grup es troben en un conjunt de músics format inicialment per Christine Plubeau (viola de gamba), Claire Antonini (tiorba), Yoko Nakamura (clavicèmbal i orgue) i Philippe Jaroussky (contratenor), que compartien conceptes musicals, especialment en la interpretació de música italiana de principis del segle XVII. Referent de la música amb instruments històrics, ha actuat als escenaris més prestigiosos de França i de l'estranger. L'any 2021 va ser el primer cop que Philippe Jaroussky en va assumir la direcció sense cantar.

Philippe Jaroussky (Maisons-Laffitte, França, 1978). Format al Conservatori de París en violí i cant antic, és un dels contratenors més destacats del panorama actual, amb un ampli repertori que va des de la música barroca fins a la contemporània, amb estrenes d'òperes de Kaija Saariaho, entre molts altres projectes d'èxit. A més, des del 2021 dirigeix concerts de l'Ensemble Artaserse.

Quines són les claus del concert?

El tema de l'òpera està extret del poema èpic cavalleresc *Orlando furioso* de Ludovico Ariosto, una obra que va inspirar moltes òperes del Barroc. És molt habitual, en la literatura èpica de l'edat mitjana, que els fets narrats barregin la màgia amb elements versemblants.

En aquest sentit, *Alcina* conté molts elements propis de la màgia, començant per la seva protagonista, una fetillera que transforma tots els enamorats que cauen sota l'embruix dels seus encants en elements de la natura. Com moltes de les òperes de Händel, *Alcina* va caure en l'oblit durant dos-cents anys, fins al seu redescobriment a mitjan segle XX. L'òpera va ser estrenada a Barcelona l'any 1943, al Teatre Tívoli.

A què he de parar atenció?

La magnífica capacitat melòdica de G. F. Händel troba en aquesta òpera moments de gran expressivitat. Com és habitual en l'òpera barroca, les àries són els moments solistes en què els personatges poden expressar els seus sentiments i emocions, com l'ària “Ah! Mio cor! Schernito sei!”, en què Alcina expressa el seu lament quan reconeix que, en realitat, està genuïnament enamorada de Ruggiero, que ha estat víctima dels seus encanteris.

Una altra ària molt famosa és “Tornami a vagheggiar”, en què la fetillera Morgana expressa el seu amor per Ricciardo, en aquest cas amb un sentiment optimista i festiu que es posa de manifest en l'ornamentació brillant atorgada a la soprano.

El personatge de Ruggiero, encarnat per un contratenor, té el seu moment de màxim lluïment amb l'ària “Sta nell'incarna”, que requereix un gran virtuosisme vocal.

Sabies que...

La veu de contratenor és el resultat d'un entrenament tècnic particular de les veus masculines. En aquest cas, els homes fan servir el registre de falset de manera uniforme, tot treballant-ne la projecció.

En canvi, a l'època barroca, els papers destinats actualment a contratenors eren interpretats pels anomenats *castrati*, que, com el nom indica, eren homes castrats durant la infantesa. Aquest terrible costum, adoptat a Europa al segle XVI, es va mantenir fins a final del segle XIX.

Consistia a castrar els nens que tenien aptituds per a la música i veus particularment atractives per la seva qualitat tímbrica, per tal d'evitar la posterior transformació –el canvi de veu– durant l'adolescència. Els *castrati* –que durant el Barroc eren les veus més apreciades en l'àmbit operístic– tot sovint interpretaven papers reservats a les dones, que durant algunes èpoques de la història van ser apartades dels escenaris.

En el cas de l'òpera *Alcina*, la veu de contratenor pertany, curiosament, a un personatge masculí.

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Comentari

Alcina, l'òpera màgica de Händel

Nascut a Halle (Alemanya) el 1685 –el mateix any que l'altre gran geni de l'època, Johann Sebastian Bach–, Georg Friedrich Händel és una figura indispensable en la història de la música i en la construcció dels fonaments del Barroc, les creacions del qual omplen auditoris i conquisten el cor del públic del segle XXI. Hi ha hagut sempre una veritable batussa sobre la grafia del nom del compositor; el Caro Sassone va mantenir la seva nacionalitat alemanya de naixement durant quaranta-dos anys, fins que es va nacionalitzar, el 1727, com a ciutadà britànic; en aquest instant el mestre canvia oficialment el cognom per Handel (sense dièresi) i fins i tot se substitueix el nom pel de George Frideric; de fet, ja havia adoptat aquesta grafia des que s'instal·là a Londres, el 1712, després d'absorbir, modelar i reinterpretar els estils musicals apresos de l'Alemanya i la Itàlia del moment, on ja havia triomfat component *opere serie* i oratoris.

Home astut, amb un gran sentit pràctic, visió de negoci i una acusada ambició, a la capital britànica esdevé l'empresari musical més important de la seva època. Però tot plegat no van ser dies de vi i roses: a Londres Händel acumula fama i glòria, sí, però també maldecaps i, de diners, pocs; malgrat gaudir d'una posició econòmica còmoda, les seves aventures empresarials centrades a implantar l'òpera italiana a les Illes Britàniques van ser sovint ruïnoses, a més d'una font constant de disgustos i enfrontaments. Malgrat tot, la seva relació amb el cercle musical londinenc va ser intensa i fructífera: el 1719 funda la Royal Academy of Music (la primera companyia d'òpera estable de Londres) i dedica dècades a satisfer la insaciable demanda de l'aristocràcia per gaudir de l'*opera seria* italiana, gènere aleshores considerat exòtic i sofisticat a Anglaterra: era el gran espectacle del moment, on actuaven consagrats *castrati*, es veien muntatges amb escenografies fastuoses i amb gran lluïment vocal dels intèrprets.

Tanmateix, cap a la dècada del 1730, tot començà a torçar-se progressivament. El públic anglès acusà una certa fatiga en veure constantment espectacles amb històries de déus i herois de l'antiguitat, fet que provocà que el gènere caigués en un forat negre. Va ser en aquest context de risc, inseguretat general i pressió per produir nous espectacles i, per tant, d'obligada reinvenió, que Händel, a contracorrent i lluitant amb la competència i l'allau de crítiques, compon algunes

de les seves òperes més brillants i psicològicament més complexes. I és precisament en aquest punt àlgid de la seva carrera quan crea l'òpera *màgica* que titula *Alcina* (1735). Tenint en compte aquest context, no es pot considerar una obra més: del seu enginy ja madur i experimentat, i pressionat per les circumstàncies, crea una peça mestra que transcendeix el format per submergir-se en un univers de màgia, desig i vulnerabilitat.

Alcina s'estrena amb un gran èxit al Covent Garden i pertany a un subgènere que el compositor havia explorat amb gran mestratge, l'òpera *màgica*, que parla d'amor, però també d'encanteris i desenganys. El llibret, basat en el poema èpic *Orlando furioso* de Ludovico Ariosto, ens transporta a una illa encantada governada per la poderosa bruixa Alcina. La seva bellesa i màgia li permeten seduir i transformar els amants en pedres, animals o vegetals, quan se'n cansa. La trama s'inicia amb l'arribada del cavaller Ruggiero, qui, sota l'encantament d'Alcina, ha oblidat la seva promesa, la valenta Bradamante. Aquesta, disfressada d'home i acompanyada pel seu tutor Melisso, arriba a l'illa per rescatar Ruggiero. El nucli de l'òpera és el lent però inexorable procés de desencantament de Ruggiero, que porta a l'enfrontament final. El que fa especial la història és que Alcina és un personatge profundament tràgic que, en veure's traïda i en perdre el control, revela una vulnerabilitat i un dolor humans que la converteixen en la figura més memorable de l'obra. Cada personatge està concebut meticulosament, tot oferint als intèrprets l'oportunitat de mostrar tot el seu virtuosisme i emotivitat.

Händel estrena l'obra en una època en què també compon altres *hits* del gènere, com *Ariodante* o *Serse*, però *Alcina* destaca per la profunditat psicològica de la protagonista, més enllà dels arquetips; a ella dedica les àries més belles i commovedores per dibuixar-ne la confusió, les pors i desesperacions en un retrat complex d'una dona forta i poderosa que col·lapsa per amor. Tot això s'esdevé en un fabulós i ric matalàs orquestral que crea atmosferes úniques i evocadores, exemple fascinant de la utilització d'una varietat d'instruments que pinten un paisatge sonor únic; combina instruments de corda, vent i percussió que es complementen per donar vida als personatges i a les emocions de la història.

D'altra banda, tot i seguir la convenció de les àries *da capo* (A-B-A), Händel les integra amb una fluïdesa dramàtica excepcional. Hi ha escenes, especialment les de somni i folia, que anticipen el que serà el drama musical posterior. Per tot això, *Alcina* no és només una òpera sobre la lluita entre el bé i el mal: és un drama profundament humà sobre les il·lusions, el desig i el dolor de la pèrdua, en què el compositor aprofita el context de la fantasia per parlar de la naturalesa humana

amb una inspiració melòdica i una profunditat emocional que l'han consagrat com una de les seves obres cabdals.

Manel Cereijo, musicòleg

Biografies

Kathryn Lewek, soprano

©Simon Pauly

La soprano nord-americana és una comunicadora nata. Amb una presència escènica carismàtica i una veu d'un registre sumptuós, d'una puresa cristal·lina i una potència emocional rica, és la protagonista de grans produccions als principals teatres d'òpera i festivals del món, des de la Metropolitan Opera de Nova York fins al Festival de Salzburg. Aclamada per una gamma cada vegada més àmplia de rols principals lírics i de *coloratura* dramàtica –com la Reina de la Nit de Mozart, el seu paper més emblemàtic i amb el qual ha batut diversos rècords–, Lewek també rep elogis per les seves col·laboracions orquestrals i per les interpretacions sensibles de cançó contemporània. Tal com assenyala «The New York Times», “*el cant de Lewek és l'essència mateixa de la màgia de l'òpera*”.

Durant la temporada 2024-25 Lewek va ampliar el repertori amb dos debuts en rols d'òperes clàssiques. Cantant al costat del seu marit, el tenor Zach Borichevsky en ambdues produccions, debutà com a Micaëla a la producció inaugural de temporada de *Carmen* de Bizet a la Nashville Opera, abans de debutar com a Musetta de *La bohème* de Puccini a l'Opera Colorado. Va repetir quatre papers principals, encapçalats per *Roméo et Juliette* de Gounod a la Palm Beach Opera, Gilda de *Rigoletto* de Verdi a la Cincinnati Opera, el debut a l'Àsia en el paper protagonista de *Lakmé* de Delibes amb la China National Opera House Symphony

al concert de Nadal de Winland IFC a Pequín, i va reprendre la Reina de la Nit en quatre produccions de *La flauta màgica*: a la Staatsoper de Berlín va compartir escenari amb René Pape en l'escenificació d'August Everding, que reconstrueix el disseny escènic icònic del 1816; amb la Deutsche Kammerphilharmonie de Bremen va participar en representacions semiescenificades en una gira destacada, i a la Metropolitan Opera de Nova York va reprendre el paper estrella, tant en la versió familiar de *La flauta màgica* de Julie Taymor com en la producció completa i vibrant de Simon McBurney. En temporades futures, el públic del Met també podrà veure Lewek com a Musetta de *La bohème* i en el paper protagonista de *La traviata* de Verdi. Mentrestant, la temporada actual inclou concerts amb Borichevsky a Connecticut, *Israel in Egypt* de Händel amb la Westchester New Choral Society, i la *Novena Simfonia* de Beethoven amb Kent Tritle i el cor de la catedral de St. John the Divine de Nova York.

La temporada passada Lewek va debutar en dos papers protagonistes: a la nova producció inaugural de *Lakmé* de Delibes a l'Opéra de Niça, dirigida per Laurent Pelly, i com a Juliette de *Roméo et Juliette* de Gounod a la Toledo Opera (Ohio). Va participar en tres produccions de *Les contes d'Hoffmann* d'Offenbach: interpretant Olympia a la Semperoper de Dresden i les quatre heroïnes, tant a la Palm Beach Opera com en una nova producció del Festival de Salzburg; a més, va protagonitzar tres produccions de *La flauta màgica*, a la Metropolitan Opera, a la Semperoper i amb la Cleveland Orchestra. Durant la Setmana Mozart 2024 del Festival de Salzburg, va cantar *Mozart i Salieri* en concert amb la Wiener Philharmoniker i, a la Rice University de Houston, va crear el paper de soprano en l'estrena mundial de *Music for new bodies*, una coproducció de DaCamera amb Matthew Aucoin i Peter Sellars. Com en anys anteriors, va participar amb l'Oratorio Society de Nova York en les tradicionals interpretacions d'*El Messies* de Händel al Carnegie Hall de Nova York.

Com a activitats destacades de temporades anteriors hi ha els debuts al Festival de Salzburg i el paper de Ginevra al costat de Cecilia Bartoli, en una nova producció d'*Ariodante* de Händel, dirigida per Christof Loy, amb la qual també va actuar a l'Opéra de Montecarlo, abans de tornar a Salzburg per debutar com a Euridice a la nova posada en escena d'*Orphée aux enfers* d'Offenbach, dirigida per Barrie Kosky. Altres primers papers destacats seus inclouen la comtessa Adèle de *Le Comte Ory* de Rossini a la Lyric Opera de Chicago i les quatre heroïnes d'Offenbach a la Deutsche Oper de Berlín, així com els debuts al Gran Teatre del Liceu com a Teresa en la nova producció de *Benvenuto Cellini* de Berlioz, dirigida per Terry Gilliam, i com a Cunegonde a la nova versió de *Candide* de Bernstein de Francesca Zambello,

per a la Glimmerglass Opera. Va ser Lewek qui va encarnar el paper de Jessica en l'estrena mundial de *The merchant of Venice* d'André Tchaikowsky al Festival de Bregenz, producció guanyadora del Premi Internacional d'Òpera a la millor estrena mundial del 2014.

Lewek és avui dia la Reina de la Nit per excel·lència. Des que va debutar com a antiheroïna de Mozart el 2011, ha interpretat aquest paper extraordinàriament exigent més de tres-centes vegades amb les principals companyies del món, incloent-hi la Royal Opera House de Londres, Staatsoper de Viena, Deutsche Oper de Berlín, Bayerische Staatsoper de Múnic, Teatro Real de Madrid, Royal Danish Opera, Festival d'Ais de Provença, Lyric Opera de Chicago, Houston Grand Opera i Metropolitan Opera de Nova York, on l'ha interpretat seixanta-quatre vegades, tot un rècord absolut. Com assenyala Alex Ross de «The New Yorker»: “*executa aquest paper d'una dificultat estratosfèrica millor que ningú*”.

Altres compromisos operístics destacats de Lewek inclouen la seva interpretació de Konstanze en la nova producció inaugural de temporada de *Die Entführung aus dem Serail* de Mozart per a la Lyric Opera de Kansas City, després d'haver-la interpretat prèviament a la Deutsche Oper de Berlín i Bayerische Staatsoper de Múnic. Va debutar en el paper protagonista de *Maria Stuarda* de Donizetti a l'Edmonton Opera del Canadà, va fer les seves primeres actuacions com a fada a la producció de *Cendrillon* de Massenet per a la New Orleans Opera i va cantar Angelica d'*Orlando* de Händel en una gira europea amb la formació italiana Il Pomo d'Oro, després de debutar en el paper al Hobart Baroque Festival d'Austràlia, on va guanyar el prestigiós Premi Helpmann. A la Toledo Opera, on és molt estimada pel públic, ha debutat en rols com Violetta en una nova versió de *La traviata* de Verdi, Rosina d'*Il barbiere di Siviglia* de Rossini i Zerlina de *Don Giovanni* de Mozart. Des que va debutar en el paper protagonista de *Lucia di Lammermoor* de Donizetti a l'Opera Carolina, en coproducció amb la Toledo Opera, ha reprès aquest paper en una nova producció de l'Opéra de Niça.

Lauranne Oliva, soprano

©Henri Buffetaut

“La princesa és interpretada amb tot l’encant necessari per Lauranne Oliva, que canta la seva ària amb un timbre clar i brillant, amb lleugeresa i senzillesa delicada, i sense que el seu raptenat surti gens perjudicat”, Emmanuel Deroeux (olyrix.com).

Amb només vint anys la soprano francocatalana Lauranne Oliva va causar una gran impressió al concurs Nuits Lyriques de Marmande (2020), on va obtenir el primer premi femení en la categoria d’Òpera, el Premi Esperança Michèle Herbé i el segon premi en *mélodie* francesa. Formada al Conservatori de Perpinyà amb Christian Papis, va rebre’n el premi a l’excel·lència el maig del 2021.

Des del setembre del 2021 forma part de l’Opéra Studio d’Estrasburg, on ha interpretat els rols de princesa i ratpenat a *L’enfant et les sortilèges* de Ravel. El 2022 va ser seleccionada per Génération Opéra i la tardor del 2023 va guanyar dos prestigiosos concursos: el Concours d’Opéra de París (primer premi i premi del públic) i el Voix Nouvelles (primer premi i Premi dels Teatres Suïssos). El 2024 va ser nominada com a revelació lírica als Victoires de la Musique Classique.

Lauranne Oliva ha interpretat Susanna de *Le nozze di Figaro*, i grans obres corals, com *La Creació* de Haydn, *Missa solemnis* de Mozart i *Stabat Mater* de Schubert. Ha debutat amb gran èxit com La Música i Euridice de *L’Orfeo* de Monteverdi, la Fortuna i Giunone d’*Il ritorno d’Ulisse in patria*, i Drusilla de *L’incoronazione di*

Poppea, en actuacions al Théâtre des Champs Élysées, Arsenal de Metz, Victoria Hall de Ginebra i Opéra du Rhin d'Estrasburg.

La temporada 2023-24 va ser Ellen de *Lakmé* (Opéra de Niça i Opéra du Rhin, direcció de Laurent Pelly), Pamina de *La flauta màgica* al Théâtre des Champs Élysées, Lipi de *Kublai Khan* de Salieri al Theater an der Wien i Louise a l'Opéra Comique de París.

La temporada 2024-25 va confirmar la seva projecció internacional: Dalinda d'*Ariodante* de Händel (Opéra du Rhin), Aspasia i Ismène de *Mitridate* de Mozart (òperes de Lausana i Montpeller), així com concerts al Théâtre des Champs Élysées amb *El Messies* de Händel i *Stabat Mater* de Pergolesi. Ha debutat al Festival d'Ais de Provença en el paper protagonista de *La Calisto* de Cavalli.

La seva agenda DE la temporada 2025-26 inclou projectes com debutar amb la Philharmonie de Berlín i Emmanuelle Haïm, el paper de Morgana d'*Alcina* de Händel al costat de Philippe Jaroussky, Kathryn Lewek i Carlo Vistoli (París, Barcelona i Montpeller), Norina de *L'elisir d'amore* de Donizetti (Opéra de Toló), Rozenn de *Le roi d'Ys* de Lalo (Opéra du Rhin, amb direcció d'Olivier Py) i *Poppea* d'*Agrippina* de Händel (Opéra de Rouen).

Carlo Vistoli, contratenor

©Nicola Allegri

En pocs anys ha assolit el cim dels contratenors als principals escenaris del món. Sedueix pel calorós bell timbre de veu i impressiona per una tècnica refinada que li permet donar vida a personatges d'una gran profunditat psicològica.

Ha actuat a teatres com ara La Scala de Milà, Opera de Roma, La Fenice de Venècia, Maggio Fiorentino, Teatro Regio de Torí, Théâtre des Champs Élysées, Philharmonie de París, Royal Opera House de Londres, Staatsoper de Viena, Theater an der Wien, Staatsoper de Berlín, Palau de la Música Catalana, Concertgebouw d'Amsterdam, Festival de Salzburg i San Francisco Opera, entre molts d'altres.

Ha col·laborat amb els directors William Christie, Philippe Jaroussky, Emmanuelle Haïm, Giovanni Antonini, Ottavio Dantone, Gianluca Capuano, Marc Minkowski, Raphaël Pichon, John Eliot Gardiner o Diego Fasolis, i amb els directors d'escena Damiano Michieletto, Robert Carsen, Barrie Kosky o Davide Livermore.

El seu repertori gira entorn dels grans mestres Händel i Vivaldi. De Händel ha interpretat *Rinaldo* (Lausana, París, Madrid), *Giulio Cesare* (amb Cecilia Bartoli a Mònaco i Viena), Ruggiero d'*Alcina* (Florència i Roma), Arsace de *Partenope* (San Francisco) i Athamas de *Semele* (Berlín, Roma, París i Londres), a més dels oratoris *El Messies* i *Il trionfo del Tempo*. En Vivaldi ha brillat especialment com a Orlando

furioso (París) i Ruggiero (Venècia) i ha enregistrat *Serpentes ignei in deserto* de Hasse amb Les Accents (Erato-Warner Classics).

També destaca en el repertori italià del segle XVII: ha estat Ottone i Nerone de *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi, Angelo Custode de *La rappresentazione di Anima e di Corpo* de Cavalieri i Alidoro de *L'Orontea* de Cesti. En obres posteriors, ha estat un Farnace memorable de *Mitridate* de Mozart i un Orfeo excepcional d'*Orfeo ed Euridice* de Gluck (produccions de Michieletto, Carsen i València). També ha cantat *Petite Messe solennelle* de Rossini i s'ha endinsat en la música contemporània amb *Luci mie traditrici* de Sciarrino i *Il nome della rosa* de Filidei.

La temporada 2025-26 confirma la seva projecció internacional: *Il trionfo del Tempo* de Händel amb Thibault Noally i Giovanni Antonini, *Alcina* en versió de concert amb Philippe Jaroussky i l'Ensemble Artaserse (París, Madrid, Barcelona), una gira amb Emmanuelle Haïm i Le Concert d'Astrée amb l'*Stabat Mater* de Pergolesi, *Tamerlano* de Vivaldi amb Les Accents, el retorn a *Giulio Cesare* amb Cecilia Bartoli a l'Opernhaus de Zúric i, sobretot, el seu debut en el repertori rossinià amb el paper protagonista de *Tancredi* a Roma.

Carlo Vistoli té una discografia destacada per als segells Harmonia Mundi, Brilliant Classics, Tactus, Arcana i Bongiovanni. El seu últim àlbum, *Sacro furore* –dedicat a la música sacra de Vivaldi amb l'Akademie für Alte Musik de Berlín– ha estat publicat per Harmonia Mundi i presentat en concert a París, Berlín, Lausana i Lisboa.

Zachary Wilder, tenor

©Pauline Darley

Amb una presència vocal impactant i un refinament musical captivador, el tenor nord-americà s'ha consolidat com un intèrpret exemplar dels repertoris dels segles XVII i XVIII –de Monteverdi a Mozart, passant per Britten. El seu talent artístic, que combina passió i elegància, l'ha portat als principals escenaris europeus i americans, on destaca tant en el repertori sacre com en les grans produccions líriques.

Col·labora habitualment amb formacions de renom, com Pygmalion, L'Arpeggiata, Les Arts Florissants, Les Talens Lyriques, Le Concert d'Astrée, Boston Early Music Festival, Bach Collegium Japan, Monteverdi Choir & English Baroque Soloists, Handel & Haydn Society o Nederlandse Bach Vereniging. També ha actuat amb orquestres simfòniques, com ara Royal Philharmonic Orchestra, San Francisco Symphony o Saint Louis Symphony.

Entre les seves actuacions més destacades figuren *On wenlock edge* de Vaughan Williams, *Nocturne* de Britten i el paper de Mark de *200 Motels* de Frank Zappa (Festival de Música d'Estrasburg i Philharmonie de París).

Les darreres temporades ha tingut una estreta col·laboració amb grans directors: amb Francesco Corti va fer gira amb *Radamisto* de Händel (Il Pomo d'Oro) i va participar en produccions escèniques de *The fairy queen* de Purcell (2023) i *Armide* de Lully (2024) a l'Òpera de Drottningholm, així com en una gira amb la

Freiburger Barockorchester amb la *Passió segons sant Mateu*. Amb Philippe Jaroussky va interpretar Erinda de *L'Orfeo* de Sartorio (Opéra de Montpellier) i *Mitridate* de Mozart amb la Capella Cracoviensis. Amb Christina Pluhar i L'Arpeggiata ha interpretat Monteverdi i el paper d'Agenore d'*Il re pastore* de Mozart (Mozarteum de Salzburg i Müpa de Budapest). Amb Raphaël Pichon i Pygmalion ha cantat Basilio de *Le nozze di Figaro*, *Vespres de la Mare de Déu* de Monteverdi i el paper de Pastore de *Le lacrime di Eros*, espectacle dirigit per Romeo Castellucci a l'Òpera d'Amsterdam.

El 2025 ha actuat al Festival d'Ais de Provença com a Linfea de *La Calisto* de Cavalli, amb Sébastien Daucé i Correspondances, i ha ofert concerts amb la Fundació Gulbenkian de Lisboa interpretant l'*Oratori de Nadal* i la *Missa en Si menor* de Bach. La temporada 2025-26 la seva agenda inclou la *Serenata* de Britten, amb Osmo Vänskä; una gira europea amb Pygmalion; *Alcina* de Händel (paper d'Oronte), amb Philippe Jaroussky i Artaserse; noves representacions de *La Calisto* (París, Nantes, Angers i Rennes); el *Requiem* de Mozart a Salzburg amb Christina Pluhar, i la *Passió segons sant Mateu* de Bach (Evangelista), amb Masato Suzuki al Japó i després en gira europea amb Raphaël Pichon.

La seva discografia inclou més de quaranta enregistraments per als segells Ricercar, CPO, Soli Deo Gloria, Harmonia Mundi, Glossa, Atma i Aparté, sota la direcció de mestres com ara William Christie, John Eliot Gardiner, Masaaki Suzuki, Christophe Rousset i Raphaël Pichon. El seu primer disc en solitari, *Brooklyn suite* (Harmonia Mundi), es publicarà a començament del 2026.

Nicolas Brooymans, baix

©Charlotte Dubois

En pocs anys s'ha consolidat com un referent de la música dels segles XVII i XVIII. La bellesa i facilitat del seu registre vocal, la intensitat del seu cant i la seva presència escènica l'han portat a actuar en escenaris prestigiosos d'arreu d'Europa.

És convidat habitual de formacions especialitzades de primer ordre, com Correspondances (dirigit per Sébastien Daucé), amb qui ha enregistrat discos aclamats per la crítica, centrats en repertori francès, com ara motets de Moulinié, *Le concert royal de la nuit*, motets i elevacions de Dumont, *Litanies à la Vierge*, *Pastorales de Noël*, *Histoires sacrées* i *Descente d'Orphée aux enfers* de Charpentier, i també *Perpetual night*.

Ha col·laborat amb altres formacions de prestigi, com Pygmalion (direcció: Raphaël Pichon), Collegium 1704 (Vaclav Luks), Les Surprises (Louis-Noël Bestion de Camboulas), I Gemelli, Les Arts Florissants (William Christie), Le Concert des Nations (Jordi Savall) i Les Accents (Thibault Noally). També desenvolupa la seva faceta cambrística amb Ensemble Près de Votre Oreille (Robin Pharo), amb el qual ha publicat el disc *Come sorrow*, dedicat a música anglesa isabelina.

Les últimes temporades han confirmat la seva versatilitat: ha participat en grans obres del repertori sacre, com les *Vêpres de la Mare de Déu* de Monteverdi, amb Pygmalion i I Gemelli; *Dixit Dominus* de Händel i *Il primo omicidio* de Scarlatti,

amb Les Accents; *Passió segons sant Joan*, amb l'Orquestra de Opéra Royal de Versailles, i *Requiem* de Mozart, amb l'Orquestra dels Països del Loira i l'Orchestre Consuelo.

En òpera, ha destacat en reposicions d'*Il combattimento* (Teatre de Caen) i *La flauta màgica* (Opéra Royal de Versailles); *La Cenerentola* (Don Magnifico) de Rossini a París, Bordeus i Ruan; *El rapte al serrall* (Osmin) de Mozart a Versailles; *Armide* (Hidraot i Ubalde) de Lully a Drottningholm, i gires amb I Gemelli d'*Il ritorno d'Ulisse* de Monteverdi i *La liberazione dall'isola d'Alcina* de Caccini.

Ha interpretat el rol de Zuniga de *Carmen* de Bizet a Toulon, Ruan i, més recentment, Roma. També ha participat en concerts i enregistraments, com *Das Paradies und die Peri* de Schumann amb Le Concert des Nations i Jordi Savall.

La temporada 2025-26 combina concerts i produccions escèniques, amb un fort protagonisme de Händel: gira amb *Alcina* (Melisso), dirigida per Philippe Jaroussky; *Ariodante* (rei d'Escòcia), sota direcció de Stefan Plewniak, a l'Opéra de Versailles; *Aci, Galatea e Polifemo* (Polifemo), amb Jaroussky a Zúric, i *Agrippina*, dirigida per David Bates i posada en escena de Robert Carsen, a Ruan.

Katarina Bradić, mezzosoprano

©Nemanja Glumac

Va néixer a Sèrbia i va estudiar cant al Conservatori de Viena. Va saltar a la fama internacional la temporada 2009-10 com a membre del repartiment de la Vlaamse Opera, on va interpretar papers com Olga (*Ievgueni Oneguï*), Suzuki (*Madama Butterfly*) i Medea (*Giasone*). Posteriorment es va incorporar a l'elenc de la Deutsche Oper de Berlín. La mezzosoprano s'ha consolidat com una de les cantants més sol·licitades del seu registre. Des del repertori barroc fins a la música contemporània, actua en prestigiosos teatres d'òpera, sales de concerts i festivals arreu del món.

Entre les seves actuacions més recents figuren el paper protagonista d'*Orlando* de Händel (nova producció) al Théâtre du Châtelet, l'estrena mundial de *Cassandra* a La Monnaie de Brussel·les i a la Staatsoper Unter den Linden de Berlín, Lady Macbeth (*Macbeth underworld*) a l'Opéra Comique, Driver (*Justice*, estrena mundial) al Grand Théâtre de Ginebra, els seus aclamats debuts com a Dalila (*Samson et Dalila*) a l'Opéra du Rhin i com a Edvige (*Rodelinda*) a l'Òpera Nacional dels Països Baixos, així com el seu retorn a la Komische Oper de Berlín en una versió escenificada d'*El Messies*.

També ha interpretat Bradamante al Theater an der Wien, Staatsoper de Hamburg, Festival d'Ais de Provença i Theater de Basilea; Shirin (*Negar*, estrena mundial) a la Deutsche Oper de Berlín; Penelope i la Fragilitat Humana (*Il ritorno d'Ulisse in patria*) al Theater de Basilea; Ottavia (*L'incoronazione di Poppea*) a l'Opéra du Rhin;

Dardano (*Amadigi di Gaula*) a Barcelona i Madrid; Amastre (*Serse*) a la Deutsche Oper am Rhein de Düsseldorf, i esfinx (*Oedipe*) i Ino de *Semele* a la Komische Oper de Berlín.

Altres moments destacats de la seva trajectòria inclouen el paper protagonista de *The rape of Lucretia* a la Deutsche Oper de Berlín, el paper de Carmen a la Den Norske Opera d'Oslo, Juno (*Semele*) a l'Opernhaus de Zúric, Lavinia (*Amor vien dal destino*) a la Staatsoper Unter den Linden, Ursule (*Béatrice et Bénédict*) a Glyndebourne i Penèlope a La Monnaie de Munt, Concertgebouw d'Amsterdam i Theater an der Wien.

Ensemble Artaserse

©Amandine Lauriol

Al llarg de trobades i concerts amb les formacions més prestigioses de música antiga, Christine Plubeau (viola de gamba), Claire Antonini (tiorba), Yoko Nakamura (clavicèmbal i orgue) i, finalment, Philippe Jaroussky (contratenor) van anar teixint progressivament vincles de complicitat al voltant de concepcions musicals comunes, especialment pel que fa a la música italiana del segle XVII. Així va néixer el conjunt Artaserse. El seu primer concert al Théâtre du Palais-Royal l'octubre del 2002, centrat en l'obra de Benedetto Ferrari, va assolir immediatament un gran èxit.

Des dels inicis i sota l'impuls de Philippe Jaroussky, director musical, Artaserse ha tingut un desenvolupament constant, i avui és capaç d'interpretar tant òperes venecianes de Monteverdi o Cavalli com grans obres líriques de Händel. De concert en concert, el conjunt s'ha imposat com un dels més apassionants amb instruments històrics de l'escena musical.

Les seves qualitats han suposat col·laboracions amb les veus més importants del món, com Andreas Scholl, Marie-Nicole Lemieux, Emöke Baráth i Cecilia Bartoli. Així, Artaserse ha captivat el públic dels festivals i les sales més prestigioses d'Europa i del món: París, Salzburg, Viena, Berlín, Hamburg, Londres, Rotterdam, Madrid, Barcelona, Wroclaw, Gstaad, Tòquio, Osaka, Nagoya, Rio de Janeiro, Mèxic, São Paulo, Montevideo, Santiago de Xile, Boston, San Diego, Toronto...

El 2022 va fer un pas endavant. Amb una gran formació i dirigit per Philippe Jaroussky al fossat, el conjunt va oferir deu representacions de *Giulio Cesare* de Händel al Théâtre des Champs Élysées i a l'Opéra de Montpellier.

Amb diverses referències àmpliament aclamades per la premsa i el públic, la discografia d'Artaserse reflecteix la seva obertura musical i capacitat d'adaptació al repertori. Després del disc *Benedetto Ferrari* (publicat per Ambroisie i reeditat per La Música), han enregistrat diversos àlbums per a Erato/Warner Classics: *Virtuoso cantatas* de Vivaldi; *Motets à la Vierge Marie*, dedicat a la música mariana del segle XVII; *Pietà*, sobre la música sacra de Vivaldi (*Stabat Mater*, *Longe mala umbrae terrores*, *Salve Regina*...); *The Händel album*, amb àries famoses i peces inèdites; *Ombra mai fu*, que explora l'univers de les òperes de Cavalli, i *La vanità del mondo*, amb joies sacres dels segles XVII i XVIII. A més de *Dualità*, en què la soprano Emöke Baráth interpreta grans àries d'òpera de Händel, que ha estat el primer disc en què Philippe Jaroussky assumeix realment la batuta de director d'orquestra.

El conjunt Artaserse i Philippe Jaroussky tenen la seva seu a l'Opéra de Montpellier.

Concertino: Raúl Orellana

Violins 1: Guillaume Humbrecht, Alexandrine Caravassilis, Bérénice Lavigne, Aya Nogami

Violins 2: José Manuel Navarro, Koji Yoda, Paula Waisman, Katia Krasutskaya, Armand Thomas

Viols: Catherine Puig, Joel Oeschlin, Marta Sempere

Violoncel·les: Ruth Verona, Nicolas Crnjanski, Nicolas Verhoeven

Contrabaixos: Roberto Fernández De Larrinoa, Clotilde Guyon

Clavicèmbals: Yoko Nakamura, Mathieu Dupouy

Tiorba: Miguel Rincón Rodríguez

Oboès: Vincent Blanchard, Nathalie Petibon

Fagot: Nicolas André

Trompes: Alexandre Zanetta, Felix Polet

Amb el generós suport de:

Aline Foriel-Destezet

Patrocinador de la producció d'*Alcina* amb l'ensemble Artaserse»

Philippe Jaroussky, director

©Amandine Lauriol

El contratenor Philippe Jaroussky s'ha guanyat un lloc preeminent en l'escena musical internacional, com ho confirmen els premis Victoires de la Musique (Artista Líric Revelació, 2004; Artista Líric de l'Any, 2007 i 2010; i Victoire d'Honneur per la seva carrera, 2020) i els prestigiosos Echo Klassik d'Alemanya (2008 i 2016).

A més del seu talent vocal excepcional, que li ha donat una reputació única en repertoris que van des del Seicento italià fins a obres contemporànies, Jaroussky és un incansable descobridor de partitures i ha contribuït a posar en relleu compositors com Caldara, Porpora, Steffani, Telemann i Johann Christian Bach. Ho fa acompanyat dels millors conjunts barrocs i grans directors, i actuant als festivals i les sales de concerts més prestigiosos del món.

La presència d'Artaserse en la seva impressionant discografia continua creixent. Després del primer disc dedicat a *Benedetto Ferrari* (Ambroisie, 2002; disponible actualment a La Música), el conjunt ha enregistrat àlbums de referència per a Warner Classics, segell exclusiu del seu director i fundador, com *Virtuoso cantatas* de Vivaldi (2005); *Motets à la Vierge Marie* amb obres de Grandi, Legrenzi, Ferrari i Sances (2010, amb Marie-Nicole Lemieux); *Pietà* (2014); *The Händel album* (2017), i *Ombra mai fu* (2019, amb Marie-Nicole Lemieux i Emöke Baráth) explorant l'univers de les òperes de Cavalli.

El seu pas a la batuta ha estat una evolució natural, que va començar amb l'estrena de l'oratori *Il primo omicidio* de Scarlatti el març del 2021, amb concerts a l'Opéra de Montpellier i al Festival de Salzburg, que van ser enregistrats per Mezzo TV.

El febrer del 2022 Jaroussky va publicar el seu primer CD com a director, en què dirigí la soprano Emöke Baráth per al segell Erato, programa que també es va interpretar a París (Théâtre des Champs Élysées), Montpellier, Müpa de Budapest, Chapelle de la Trinité de Lió, Festival Händel de Halle i Festival de l'Épau.

Entre els mesos de maig i juny del 2022 va ser aclamat dirigint *Giulio Cesare in Egitto* de Händel des del fossat al Théâtre des Champs Élysées i a l'Opéra de Montpellier, producció enregistrada per la televisió francesa. El juny del 2023 va dirigir la producció escènica d'*Orfeo* de Sartorio a Montpellier, reposada la temporada següent al Teatre Aténée de París i arreu de França.

L'abril del 2024 va dirigir *Mitridate* de Mozart a l'Opéra de Montpellier, sota la direcció musical d'Emmanuelle Bastet.

La seva agenda de la temporada 2025-26 inclou la direcció d'*Alcina* de Händel amb Kathryn Lewek en el paper principal, i Carlo Vistoli i Lauranne Oliva, al Théâtre des Champs Élysées, Corum de Montpellier i ara al Palau de la Música Catalana. També dos concerts de Händel: *Amores infelices* a Madrid i *Aci, Galatea e Polifemo* a l'Opernhaus de Zúric.

També et pot interessar...

Palau Òpera

Diumenge, 15.02.26 – 17.30 h

Sala de Concerts

Giulio Cesare de Händel

Sabine Devieille, *soprano*

Rebecca Leggett, *mezzosoprano*

Beth Taylor, *contralt*

Jakub Józef Orliński, *contratenor*

Yuri Minenko, *contratenor*

Rémy Brès-Feuillet, *contratenor*

Marco Saccardin, *baríton*

Alex Rosen, *baix*

Il Pomo d'Oro

Francesco Corti, *director*

Preus: de 45 a 98 €

Mecenes d'Honor

Agrolimen

GRUP
euromadi

Sabadell
Fundació

Santander
Santander
Fundación

Damm
Fundació

Fundació "la Caixa"

HAVAS

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

The
NANDO
and ELSA
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

Agbar

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

eurofragance

exea
impact

The Puig Family
Foundation

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

FUNDACIÓ
Gandara

Fundación
Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic
40th anniversary | 1985 - 2025

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

Telefónica

Mecenes col·laboradors

ac
marca
Advancing
in Care

aena
aeroports
per a tu

CAR
DON
ER
GROUP

Coca-Cola

camins.cat

Deloitte

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG **JOFRE**

savills

sesé

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI

FGC
Ferrocarrils
de la Generalitat
de Catalunya

LAVANGUARDIA

EUROPA

RAC1

SÀPIENS

3 CATALUNYA
RÀDIO

theNEW
BARCELONA
POST

TMB Transports
Metropolitans
de Barcelona

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

